

Min kærlighed til Bjarne er også stor

Krigslægen mistede sin elskede, men er lykkelig igen

Den kvindelige udgave af Rambo hedder Wiera Malama Jensen og bor ved Frederikshavn. Hun er Danmarks mest erfarne krigslæge, hun er blevet truet og skudt efter. Hun har kæmpet for "sine drenge", og hun har set mere elendighed end de fleste. Hun er en hård nyser – og lykkelig forelsket i sin egen Bamsemand.

■ Soldaterne kalder hende Mama Doc, andre har givet hende navnet Rambo, og hendes afdøde ægtemand kaldte hende Tigerdyret. På sit ene ben har hun en tatovering af en spurv, fordi det er sådan, hun ser sig selv: som en lille uanselig fugl, der skal flyve frit – for hvis man holder fast på hende, så dør hun.

Wiera Malama Jensen hedder hun. Jensen, fordi hun er blevet gift med Bjarne. Før hed hun Lorentzen. Hun bor i Nordjylland uden for Sæby sammen med sin nye mand, Bjarne, to hunde, en kat og dusinvis af høns, der ligesom Wiera er noget for sig.

Wiera blev født i Polen for 65 år siden. Hendes mor var læge, og som 3-årig orienterede Wiera sine forældre om, at hun også ville være læge og hjælpe andre mennesker, og sådan blev det. Hele sit voksne liv har hun været læge, og hun er også krigslæge. Den mest erfarne i Danmark, for hun har været udsendt 10 gange. Hun var med i krigen på Balkan, senere har hun været i Irak, Kosovo og Afghanistan. Hun har set meget, som ingen burde se, hun har hjulpet de danske solda-

ter og reddet krigens ofre, de civile, børn og kvinder. Hun har medaljer nok til at dekorere hele stuen, hun har udmærkelser, biler og minder fra et ganske ualmindeligt liv.

Men nogle gange har hun mareridt om natten. Så holder Bjarne om hende og siger, at det er okay. Helt okay.

Lærte at slå tilbage

– Jeg er en bastard. Min far var jøde, min mor russer, og polakkerne hodede os. Da vi var små børn i Polen, blev min bror og jeg kaldt for jødesmøvs og rusersvin, og vi blev slået. Første gang, vi løb ind til vores mor og fortalte det, sagde hun til os: "I må aldrig finde jer i det. I skal ikke løbe hjem og græde. I skal slå tilbage." Det har jeg så gjort siden, fortæller Wiera.

Hun og hendes familie flygtede til Danmark, da hun var teenager. Forældrene lærte dansk på intensiv sprogskole, for Wieras mor ønskede at arbejde i sit nye fædreland.

Efter tre måneder fik moren ulønnet arbejde på Rigshospitalet i København, siden tog hun de

danske eksaminer og fik arbejde som læge, indtil hun gik på pension. Wieras forældre gav deres datter en stærk vilje til at klare sig selv. Som Wiera siger i dag:

– Hvis man er utilfreds med sit liv, må man lave det om.

Det har hun selv gjort mere end én gang.

Ud som krigslæge

Hun blev uddannet læge, gift og fik tre sønner. Hun sled i det for at få både familieliv og karriere til at hænge sammen, men det

var svært, når hun konstant blev sendt til forskellige steder i Danmark, fordi man på det tidspunkt ikke kunne give de nyuddannede læger andet end tidsbegrænsede stillinger.

En dag i 1993, da hun var 39 år, havde hun fået nok og søgte ind til Forsvaret. Hun var tiltrukket af jobmulighederne inden for Flyvevåbnet og Søværnet og ville gerne deltage i redningsaktioner til søs. Desuden var der jo også muligheden for at blive sendt ud sammen med soldaterne for

Bog og foredrag

Wiera holder foredrag om sit spændende liv og donerer alle indtægterne herfra til Projekt Østbørn, der hvert år arrangerer sommerlejre i Danmark for dårligt sårbare børn fra Polen. Hun har også skrevet en bog, "Mamma Doc – krigslæge på mission", der er udgivet på Gyldendals Forlag.

– Det er en fantastisk gave at elske et andet menneske igen, siger Wiera, som blev gift med sin Bamsemand for et par år siden.

det, vi senere kender som PTSD (posttraumatisk stresssyndrom, red.), fortæller hun.

– Mange oplevede mere, end et menneske kan bære, og Forsvaret og Danmark var slet, slet ikke klar til at give dem den hjælp, de havde brug for. De første udsendte fik aldrig den psykologhjælp, de skulle have haft. Derfor har vi veteraner i Danmark, som er skadet på krop og sjæl resten af deres liv, siger Wiera, som er kendt for sin kamp for at hjælpe Danmarks veteraner, og som aldrig lagde skjul på sin mening, da hun var udsendt. Hun fik også selv PTSD, men det varede en tid, inden hun erkendte det. Hun var jo bare læge, som hun siger...

Den store kærlighed

Wiera blev dog aldrig en læge, som "bare" kunne blive hjemme i Danmark. Hun blev skilt, fortsatte til Søværnet og befandt sig i Grønland i 1998, da hun mødte den mand, som skulle blive hendes store kærlighed.

– Mine sønner var voksne, da jeg mødte Niels. Han var enkemand, en stor mand på 1,96 meter og med verdens smukkeste, brune øjne. Han slog benene væk under mig, og for første gang siden mine oplevelser i Kroatien var jeg glad, sådan virkelig glad ▶

at deltage i fredsbevarende missioner.

I 1994 kom hun på sin første mission i Krajina, der dengang tilhørte Serbien, og senere kom til at høre til Kroatien. Her arbejdede hun som læge, mens kuglerne fløj hende om ørerne, hun blev traet med våben, og hun lærte selv at bruge våben. Hun reddede liv – og hun mistede unge soldater, som kunne have været hendes egne sønner.

– Soldaterne var jo bare unge mænd, som var sendt ud for at hjælpe og være med til at sikre freden. Så opdagede de, at de var deltagere i en krig, hvor de intet kunne gøre, fordi de skulle være neutrale. De unge mænd fik

På sin 10. mission, denne gang i Afghanistan, fik Wiera fint besøg af kronprinsesse Mary.

Verden ville nok have set anderledes ud, hvis Wiera havde været USA's forsvarsminister, men hun havde kun et øjeblik i stolen på en rundvisning i Pentagon.

Min kærlighed til Bjarne er også stor

helt nede i maven. Helt og fuldstændig forelsket.

- Vi giftede os kort tid efter og flyttede til Nordjylland, hvor jeg købte mig ind i en praksis i Frederikshavn, og Niels fik job som indkøber i et stort firma. Jeg arbejdede som almindelig læge, men var også udsendt i perioder til både Irak, Kosovo og Afghanistan, og for første gang i mange år glædede jeg mig altid til at komme hjem. Niels behandlede mig, som om jeg var noget ganske særligt. I hans øjne var jeg ikke en lille grå mus. Jeg var kvinden i hans liv, og han var manden i mit liv. Det var en stor, stor kærlighed. Vi fik 12 år sammen.

Bilulykken

- Den 8. februar 2011 skulle Niels' bil på værksted, og jeg skulle på arbejde. Niels kørte i sin egen bil bag mig. Min bil skred ud, fordi der pludselig var sort is. Jeg fik bilen ind til siden, Niels stoppede 14 meter foran mig og løb tilbage til mig for at spørge, om jeg var okay. Da jeg havde forsikret ham om, at alt var i orden, vendte han om og gik tilbage mod sin bil. Det var sidste gang, jeg talte med ham, fortæller Wiera.

For samtidig dukkede en tredje bil op på motorvejen. Den trak over i overhalingsbanen for at undgå Wieras bil. Bilen ramte

- Jeg har stadig min mors stetoskop, og det skal gå videre til den næste i familien, som vil være læge, siger Wiera og håber, at et af børnebørnene går i hendes fodspor.

Nala er en Alaskan malamute og en gave fra Wieras søn, Jacob.

isen, bilisten mistede kontrollen og bragede ind i Wieras bil fra siden. Bilen fortsatte frontalt ind i Niels, som gik i rabotten. Niels var dræbt på stedet, Wiera overlevede - selv om hun kun ønskede at dø.

- Jeg kæmpede mig ud af bilen. Jeg gav ham kunstigt åndedræt, men vidste, det var slut. Min elskede var væk, og jeg kunne ikke forestille mig et liv uden ham. Men et menneske kan jo ikke bare give op. Jeg skyldte Niels at leve videre. Vi fik så kort tid sammen, men vi fik en stor kærlighed, og den skulle ikke bare dø.

- Jeg valgte mig en stjerne på himlen, og så sagde jeg til mig selv, at det var Niels. På den måde fortæller jeg ham, hvordan det går herude hos mig.

Året efter blev Wieras ene søn, Jacob, alvorligt skadet i Afghanistan. Han overlevede, men i de år gav livet ikke nogen mening for Wiera.

Den nye kærlighed

Kærlighed er en underlig fisk. Wiera lærte for mange år siden, at hvis der er noget forkert i livet,

så må man lave det om, og derfor satte hun i 2013 en profil på internettet for at finde en mand, som elsker naturen og campinglivet. De få linjer læste Bjarne fra Vendsyssel. Han er en bamsemand og pensioneret mekaniker. Han var måske ikke en mand af mange ord, men der var noget andet ved ham. Wiera inviterede ham på besøg, og da hun tog imod ham på gårdspladsen, gav han hende et knus og sagde: "Du er godt nok en bette skid." og for første gang, siden Niels var død, følte Wiera, at hun var kommet hjem.

- Vi har alle brug for et menneske, som ser dig, som du også er. Jeg er en lille kvinde med en stor historie. Jeg kalder Bjarne for Bamsemand, for han er en mand med et stort og varmt hjerte. Jeg var så flov, da jeg vågnede grædende en nat og kaldte på Niels, men Bjarne tog bare om mig og sagde, det var okay. Alt er i orden med ham. Jeg skal og kan ikke ændre på mig selv og lade som om, Vi har begge et levet liv bag os, men også en fremtid foran os. Jeg ved nu, at du kan elske

på mange måder, og du kan elske flere. Den ene kærlighed er ikke større eller bedre end den anden. Min kærlighed til Bjarne er også stor. Den er bare anderledes, og der skal en stor mand til at være den mand, jeg elsker, det ved jeg godt, understreger Wiera.

Hun er 65 år. Hun er kommet af med sin del af en lægepraksis i Frederikshavn, men arbejder stadig to gange om ugen og kører lægevagt ved siden af. Hun drømmer om at blive sendt ud endnu en gang, gerne til Grønland. Men indtil hun skal ud på en ny mission, er hun hjemme i Bjarne's favn, og han ved godt, at han ikke må holde for godt fast. Wiera er ikke for fastholdere - hun er sin egen udgave af Rambo med kort hår, læsebriller og et stort hjerte. □

Af: Greta Johansen
Foto: Lars Horn og privat

greta.johansen@familiejournal.dk